

La setmana

DEL 4 AL 10 DE JULIOL

TORROELLA DE MONTGRÍ
Del 3 al 9. Auditorium de l'Acadèmia de Música. Audicions del concurs de cant Jaume Aragall.
Informació 972-76 06 05.

PERPINYÀ
Divendres 8. 21 h. Palau de les Exposicions. Concert de rock a càrrec de Gerard Jacquet.

ELS BANYS D'ARLES / MONTALBÀ
Fins el 31 de juliol. Sala de Mas Pagris. Exposició de fotografies d'Herbert Wilkner sobre la flora del Vallespir.

MONTMELO
Dilluns 4. 18 h. Plaça de la Vila. Espectacle per xiquets pel grup Bauxa, amb l'obra *Xarop d'estiu*.

TARRAGONA
Divendres 8. 22.30 h. Teatre del Camp de Mart. Recital del cantant francès Georges Moustaki.

BENICÀSSIM
Dimarts 5. Jornada de Solidaritat amb Chiapas. Conferència al Casal de joves i concert al recinte fester, a les 22 h.

BARCELONA
Dijous 7. 20.30 h. Fundació Miró. Concert a càrrec de Carles Santos dins el cicle de música del segle XX.

VALÈNCIA
Fins el 8 de juliol. Filmoteca Valenciana. Sala Juan Piqueras. Cicle de curts-metratges de Krzysztof Kieslowski.

PALMA
8, 9 i 10. 22.30 h. Castell de Bellver. Representacions de l'Òpera *King Arthur*.

BÈTERA
Dijous 7. 23 h. Cafè del mercat. Recital de jazz a càrrec del grup del saxofonista Ramon Cardó. Acompanyat de Joan Soler i Jordi Vila.

DÈNIA
Del 9 al 17 de juliol. Festa major en honor a la Santíssima Sang amb correfocs, desfilada de carrosses i bous a la mar.

ALZIRA
Dijous 7. Casa de la Cultura. Debarrani Teatre presenta *Dani i Roberta*. Direcció: Pep Ricart.

Podeu enviar les vostres convocatòries al fax 93-323 35 41.

PAMPLONA

7 de juliol. Sanfermines. Toros al carrer cada dia de la setmana a primera hora del matí i multitud d'activitats festives.

ESTATS UNITS

Dia de la Independència. Celebracions en totes les ciutats del país. Focs artificials i desfilades.

LONDRES

Des del 3 i fins el 20 de juliol, celebració del Festival de la Ciutat, amb actuacions musicals i espectacles de tota classe. informació al 71 3770540.

MUNIC

Fins el 10 de juliol. Vila Stuck. Exposició del projecte de Chisto per a empaquetar el Reichstag berlinenc.

PRAGA

Dimecres i dijous. 19 h. Staovské Theatre. La flauta màgica de Mozart. Representació polèmica per l'escenografia.

BERLÍN

Festival de Jazz durant tot el mes de juliol. Les actuacions principals es fan al club Quasimodo.

El PSC i la química política

Salvador Cardús creu que el recent episodi del subgrup parlamentari del PSC a Madrid és un exemple de la inconcreció política dels socialistes catalans.

A molts, el fet els deu haver passat pràcticament desapercebut. Haurà estat gairebé com el somni d'una nit d'estiu. Un és i no és. Un sospir. Em refereixo a la constitució i desconstitució en menys de vint-i-quatre hores d'un subgrup parlamentari del PSC al Congrés i al Senat. Es tractava, deia la premsa d'avançada, de tenir "veu pròpia" en la política espanyola. I, després que Almunia aigualís el vi del sopar de la constitució del "subgrup-informal-que-no-consti-enlloc", ja només es tractava de coordinar la informació que cal donar a Catalunya de la feina parlamentària que es fa allà. I encara, de totes les hipòtesis possibles, és preferible aquesta. Perquè si no, caldria suposar que fins per sopar junts els parlamentaris del PSC han de demanar permís al PSOE.

Solé Tura, per fer clares les intencions, acabava d'embolicar la troca en roda de premsa: "es tracta de tenir més protagonisme com a grup al nostre territori, per tant volem que la nostra acció es noti més a Catalunya". Grup? Quin grup, si no els deixen ser ni "subgrup"! El "nostre territori"? Es refereixen a les quatre circumscripcions electorals d'origen, o tenen al cap una realitat de país diferenciada? Que l'acció es "noti"? De veritat pensen que si no es nota cap acció parlamentària que no sigui la provocada per escàndols convertits en espectacle de caseta de tir de fira —i fins i tot d'aquests números ja estem cansats—, ara es podrà notar una acció parlamentària diferenciada del PSC dins el PSOE? Tanta falta els fa l'autoengany per mantenir la moral?

Aquest conat de constitució de subgrup, però, va més enllà de l'anècdota. És com l'agonia del moribund. És un símbol de la impotència d'un PSC que mai no ha sabut quin espai amb identitat específica podia ocupar a Catalunya i Espanya. El PSC és víctima del seu model del país, del seu model de relació entre Catalunya i Espanya. Política-ment, en els nivells estatal i nacional, no ha pogut fer gaire més —pràcticament no es van veure cartells electorals amb

El PSC viu hores baixes. La seva resituació en el panorama polític català passa per trobar un projecte nacional propi per a Catalunya.

Verde Aldea, sinó només de Morán—, o bé aparèixer com a catalitzador de les diverses reaccions químiques que al llarg de dotze anys s'han anat produint entre CiU i PSOE. Catalitzador present, fins i tot potser necessari, però sense paper actiu en les reaccions. Efectivament —i la definició és de diccionari—, el PSC ha estat la substància que potser ha modificat, en algunes ocasions, la velocitat de la reacció química de la política catalana, però mai no ha aparegut en els productes finals de la reacció.

El drama —pel país— és que possible-ment el model social i ideològic que podia haver representat el socialisme era, és i podria continuar essent el majoritari. El seu bon paper en el terreny municipal ho demostra. Però paradoxalment, el peatge de donar satisfacció electoral catalana a l'espanyolisme que el PSOE va vehicular a tot Espanya a partir de 1982, l'ha apartat de les capes socials sobre les quals havia de construir el seu projecte polític, el seu discurs, la seva sensibilitat. El PSC ha parlat molt del

mèrit i del sacrifici que ha fet per retenir aquests sectors espanyolistes i no abocar-los al lerroixisme. Però ara aquests sectors salten directament al PP, o es queden a casa, desconcertats pels pactes entre CiU i PSOE. Perquè, ara, quin valor afegit aporta el socialisme català, si finalment, qui conversa amb González és el president Pujol?

El problema de fons del PSC no és, des del meu punt de vista, ni de manca de líders, ni d'estratègia, ni de conflictivitat interna, ni de grup parlamentari a Madrid... El drama del PSC és que s'ha inventat un país, o s'ha avingut a un model de país, en què ell mateix no hi fa cap falta. I si vol ser algú en la política catalana, li convé proposar un projecte nacional propi per a Catalunya. Que és una cosa tan senzilla com dir que hauria de ser un partit nacionalista català...

El PSC actual va néixer d'un aliatge difícil. Després ha fet de catalitzador. Oi que hauríem d'anar pensant en una nova química? **Salvador Cardús**